

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

A woman with long, wavy, golden-brown hair is seen from behind, sitting on a wide set of stone stairs. She is wearing a long, flowing blue cloak that pools around her. The stairs lead up to a stone balustrade with spherical finials. In the background, a large, dark stone castle with multiple towers and windows is perched on a cliffside. The sky is overcast and grey, with a soft light source behind the woman, creating a hazy, atmospheric effect.

KRKAVČÍ
KRÁL

KRISTÍNA BRESTENSKÁ

KRKAVČÍ
KRÁL'

KRISTÍNA BRESTENSKÁ
Krkavčí kráľ

Copyright © 2024 by Kristína Brestenská

Cover design © 2024 by Barbara Baloghová

Cover photo © Rekha Garton / Trevillion Images

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., – Slovenský spisovateľ,

Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 317. publikáciu v elektronickej podobe.

Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán Vladimíra Androvičová

ISBN 978-80-551-9730-2

*Venujem úžasným čitateľom,
ktorí ma prinútili napísať tento príbeh.*

PROLÓG

ALEXIARES

Úsvit sa vpíjal do pary stúpajúcej z bazénika v jeho dávnej komnate – v komnate následníka trónu. Pazúry mal obkrútené okolo kovového držiaka na stene, ktorá oddeľovala hlavnú komnatu od kúpeľnej časti. Čiernymi očami neprítomne sledoval obláčiky pary a myslel na to, že si už nepamätá ten pocit... keď bol človekom a vystrel svoje dlhé svalnaté nohy v bazéniku plnom horúcej vody, nechal sa prestúpiť jej teplom a vdychoval vône orientálnych olejov.

Už takmer tri roky bol krkavcom. Jeho nárok na trón sa premenil na vietor v krídlach, patrilo mu, no nedokázal ho uchopiť. Ansalyi už deväť mesiacov vládla jeho chladná sestra Lyasante. Bohovia síce zvrátili prekliatie a v Ansalyi vzkĺčil nový život, ale krajina nebola zjednotená, lordi neverili svojej kráľovnej, nemilovali ju a poslúchali ju iba preto, lebo sa jej báli.

No to nestačilo.

Našli sa však aj takí, ktorých ani strach neprinútil podrobiť sa. Tí už deväť mesiacov hnil v temniciach pod palácom.

Hrozba nejednotnosti vo vnútri krajiny bola jedna vec,

jeho však trápila oveľa horšia hrozba, o ktorej nemohol nikomu povedať.

Ako? Bol vták...

Náznakmi sa pokúšal priviesť Andromede k tomu, čo sa deje, ale od poslednej svadobnej noci sa sestra trápila, žila vo vlastnom svete smútku, ten skutočný málokedy vnímala. Bol si istý, že posledného manžela skutočne milovala. A dnes v noci...

Začul ďalší srdcervúci výkrik a striaslo ho.

Andromede bude v poriadku, nahováral si v duchu, je prirodzené, že má bolesti... Len čo príde dieťa na svet, prestane trpieť, bude mať opäť dôvod žiť.

Vrzli dvere na komnate. Zvedavo obrátil hlavu.

Selena.

Tvár mala strhanú, ledva prepletala nohami. Celú noc strávil pri Andromede, vlhčila jej tvár mokrým plátom, držala ju za ruku, povzbudzovala ju. No dieťa nie a nie prísť na svet.

Vydržal pri nich iba chvíľu a odletel. Nemohol sa dívať na Andromedino utrpenie. Stačilo, že tam bol druhý krkavec...

Selena sa zastavila až pri bazéniku s horúcou vodou, sluhovia ju nanosili len pred chvíľou, ešte sa z nej parilo. Sadla si na kamenný obklad a opatrne vnorila prsty do vody. Obrátila k nemu zádumčivý pohľad, ale vedel, že ho vníma. Po dlhých mesiacoch, po všetkých dňoch a nociach, čo pri nej strávil, ho dokázala vycítiť skôr, ako sa zjavil, vnímala ho, aj keď o sebe nedal vedieť.

Rád by poznal odpoveď na otázku, čo ju trápi, čo je dôvodom jej melanchólie, ale nemohol sa pýtať. Bolo mu dopriate iba načúvať, keď sa Selena rozhodla podeliť sa s ním o svoje myšlienky.

„Snažila som sa jej pomôcť, ulaviť od bolesti, ale bojím sa, že jej utrpenie nie je len fyzické,“ zašepkala napokon

a uprene mu pozrela do očí. „Babica ma poslala preč, vraj už viac urobiť nemôžem.“

Medzi múrmi paláca zarezonoval ďalší zúrivy rev naplnený bolesťou.

Selena sa prudko zadívala von oknom a stuhla. O chvíľu, keď za výkrikom nenasledovali ďalšie, sa napokon postavila a začala si rozvážovať šnúrky na šatách. Vždy keď sa odobrala do kúpeľa, odletel z komnaty a doprial jej súkromie. No ešte nikdy sa nevyzliekala priamo pred jeho očami. Pohol krídlami, no neroztiahol ich. Uvedomoval si, že by mal odvrátiť zrak a vzlietnuť, no nedokázal to. Pokušenie bolo prisilné, túžba príliš zničujúca. Bohovia, po všetkých tých mesiacoch... Drahá látka skĺzla po jej smotanových pleciach nadol. Zadržal dych a potom...

Ak by bol človekom, pri pohľade na jej nahé telo by mu vyšiel z pier hlboký, roztúžený ston, no z krkavčieho zobáka vyšiel len zvláštny, pridusený škrekot.

Pozrela sa naňho. „Stalo sa niečo?“

Bohovia, nemala ani tušenia, čo mu práve spôsobuje. Keď sa nepohol ani nevydal žiadny zvuk, vošla do bazénika a ponorila zmyselné, štíhle telo do vody. Zaklonila hlavu a oprela sa o kamenné obloženie. Nad hladinou sa v závoji pary vypínali jej tvrdo zahrotené prsia.

„Vieš, čo je zvláštne?“ prihovorila sa mu ticho. „Už viac ako deväť mesiacov žijem v tejto komnate. Na začiatku som nič netušila... Potom sluhom vykľzlo, že komnata patrila princovi Alexiariesovi.“

Pohľad mala vzdialený, keď vyslovila jeho meno, a on by odprisahal, že ak vtáky môžu cítiť telesnú túžbu, práve ju pocítil.

„Alexiaries,“ zašepkala zamyslene a prešla si vlhkou dlaňou po kľúčnej kosti. Bolo nespravodlivé, že ona to smela urobiť a on nie. „Zomrel skôr, ako som ho stihla spoznať.“

A teraz žijem v jeho komnate, spávam v jeho posteli, vidím z okna všetko, na čo sa díval i on, a pritom som ho nikdy nestretla, neviem, ako vyzeral... Ľudia v meste vraveli, že to bol príťažlivý, urastený muž, no fyzická krása sa mu mohla pripísať k dobru ako jediná. Vraj bol nadutý, spupný a lahtikársky. Mal sa oženit s dcérou lorda rubínových baní, no nešťastne zahynul krátko pred svadbou. Nikto o ňom nepovedal nič pekné.“ Po krátkej odmlke dodala: „Nemohol byť až taký zlý...”

Ach, Selena, keby si len tušila...

Zhlboka sa nadýchla, prsia sa jej nad vodou väčšmi napli, mokré pramene medových vlasov sa okolo nich lenivo obtáčali. Žiarlil na ne, žiarlil aj na prekliatu vodu, na každého, kto mal ruky, nohy, ústa... Už to viac nevydržal, nevládal dýchať, nezniesol predstavy, čo všetko by s ňou urobil, ak by smel.

Bez varovania rozťahol krídla a prudko vzlietol. Kúti-
kom oka zachytil, ako sa Selena strhla, no nezastavil sa. Sadol na cimburie na Veži úsvitu zaliate zlatými lúčmi slnka a snažil sa upokojiť a roztriediť myšlienky. Takto to už ďalej nemôže pokračovať. Selena musí odísť, musí sa vrátiť k otcovi, ďalšie týždne s ňou by ho načisto zabili. Nehovoriac o tom, že sa stále strachoval o jej život v prítomnosti svojej prostrednej sestry Salomé. Musí dosiahnuť, aby ju Lyasante poslala z paláca preč. Selena pôjde za rodinou, on zostane tu so svojou. Tak to bude pre oboch najlepšie.

Vietor k nemu priviaval ďalší Andromedin výkrik. Bohovia, už sa nad ňou zľutujte! Rozťahol krídla a zaletel k Tieňovej veži.

Dlho zvažoval, kde ukryje zdrap papiera, ktorý našiel v Caleosovom chráme, napokon sa rozhodol pre Andromedinu vežu. Bola najbezpečnejšia. V menšej, zaprášenej komnate rovno pod sestrinou bude to tajomstvo v bezpečí.

Najprv zamýšľal ukázať list Selene, no z krátkeho úryvku by možno nepochopila celú pravdu a zbytočne by ju vystrašil. A Andromede bola už dlho duchom neprítomná. Jediného človeka, ktorý ju mal naozaj rád a ktorý sa nebál prejavíť jej lásku, nevedomky premenila na krkavca. A tak sa celé mesiace trápila, chradla, smútila, kým jej pod srdcom rástol nový život. Nechcel ju trápiť ešte aj on. No teraz, keď privedie na svet dieťa, bude mať Andromede azda dôvod bojovať. Nielen o životy ich oboch, ale aj o bezpečnosť krajiny. Pretože na obzore sa črtala hrozba oveľa temnejšia než tá, ktorú pre Ansalyu predstavovali jeho tri sestry.

Keď vletel cez otvorené okno do komnaty, musel si chvíľu privykať na šero. Hrubé nánosy prachu sa držali na nábytku, v kozube už dlho nehorel oheň. List ukryl v malej diere medzi kameňmi v kozube. Bolo to riskantné, ak by niekto zapálil oheň... No nikto sem nechodil, komnata sa nevyužívala. Zaprášené múry zdrap papiera trochu začierlili, ale keď ho vytiahol zo skrýše, text bol stále čitateľný.

A potom sa bohovia zľakli tej, čo bola vždy niekoľko krokov pred nimi, poznala budúcnosť a pravdu, bola mocnejšia než oni. Preto spojili svoje sily, uväznili ju a prinútili vypíť odvar, ktorý ochromil jej moc a schopnosti. Bohyňu pravdy a múdrosti premenili na kňažku a nechali ju slúžiť v Caleosovom chráme. Prisahali, že sa nikdy viac nestretnú, nevyhľadajú sa navzájom a nespoja sily proti ďalšiemu zo svojich radov. Nadôvažok stvorili dýku z tvrdej ocele, do ktorej každý vdýchol kus svojej moci. Vznikla tak najmocnejšia zbraň na svete.

Bohyňa pravdy a múdrosti získala prostredníctvom kvapiek krvi jeho dvoch sestier aj ich moc. Len bohovia vedia, čoho je schopná, keď sa všetci proti nej spriahli, aby ju oslabili a zbavili moci.

Ale nie je dosť silná, utešoval sa v duchu, Lyasante jej svoju krv nedala, a keď sestry spoja sily, dokážu ju poraziť. Len musí nájsť spôsob, ako ich varovať, pripraviť na to, čomu budú musieť čeliť.

Áno, s touto myšlienkou zastrčil zobákom papier späť do skrýše. Keď zaznelo ďalšie Andromedino zvresknutie, takmer si od ľaku tresol hlavu o kamenné obloženie. Po prvom výkriku však nasledoval druhý aj tretí. Kričala takmer bez prestania, zvuky z jej komnaty sa k nemu niesli ako pieseň, a potom prišiel život.

Ozval sa plač.

Dieťa, ktoré zachránilo túto krajinu ešte skôr, ako prišlo na svet. Dieťa, ktoré bolo plodom lásky a obety. Možno jediné, ktoré sa za múrmi tohto paláca narodí. Lyasante mužov nezniesla, Salomé zase neovládala vášne. A Andromede premenila toho, koho milovala, na krkavca. Ako jeho.

Pozbieral odvalu a vyletel von. Potreboval sa uistiť, že je sestra v poriadku, a na vlastné oči sa presvedčiť, či sa mu narodil synovec alebo neter.

Keď pristál v sestrinom obloku, dieťa bolo celé červené a vrieskalo. Stihol však zazrieť jasný dôkaz o jeho pohlaví, kým ho pôrodná babica zabalila a odniesla matke. Andromede ležala na zakrvavených obliečkach, celá spotená a vysilená. Zadávala sa na syna so slzami v očiach, a keď jej ho pôrodná babica podávala, na okamih natiahla dlane a tvár jej znežnela, vzápätí však ruky prudko odtiahla a v tvári sa jej zračil strach.

Preniesla pohľad na krkavca, čo sedel konča postele, a zronene prikázala: „Privedte dojku a pestúnku, čo sa oňho budú starať. Ja to robiť nemôžem.“

Ach, Andromede, čo si to spravila?

LYASANTE

Nočná mora sa opakovala ako spln. Každý mesiac v rovnakom čase, tri noci po sebe ten istý sen. Sedela na tróne z číreho zlata, po bokoch boli vsadené najvzácnejšie drakohamy ich kráľovstva. Priam cítila, ako ich chlad a moc presakujú do jej tela, do jej mysle, ako ju ovplyvňujú a formujú. Na korune splývajúcej na jej striebřistých vlasoch svietil zlatožltý topás, kameň kráľov. No ona je kráľovná, ktorá vládne bez muža po svojom boku! Panovníčka, ktorá nepotrebuje kráľa!

No poddaní, čo sa pred ňou až dosiaľ krčili a klaňali, zrazu vstávali zo zeme a zabodávali do nej provokačné pohľady.

„Komu budeš vládnuť, ak nás všetkých zahubíš?“

„Komu?“

„Komu?“

„Kráľovná bez ľudu nie je kráľovná...“

„Kráľovná bez následníka nemá istý trón...“

Budila sa spotená a zadýchaná.

Jej komorná vchádzala do komnaty ticho ako duch, vedomá si toho, že po nočných morách sa s ňou nesmie rozprávať, musí byť neviditeľná a mlčky vyčkať, kým Lyasante udusí v sebe zúrivosť. S úklonom jej podala čašu s vodou a Lyasante ju zakaždým hltavo vypila. S neprítomným pohľadom sa nechala obliecť a učesať a potom si sama položila na hlavu korunu. Vtedy sa konečne dokázala zhlboka nadýchnuť, získať zvyčajný vnútorný pokoj a presvedčenie, že to dokáže, že sa nikdy nebude musieť podriaďiť.

Až keď panovníčke na lesklých vlasoch žiarila koruna

s topásom, odvážila sa slúžka prehovoriť: „Už čaká za dverami, veličenstvo.“

Lyasante zažmurkala a posledné stopy nočnej mory zmizli z jej očí aj tváre. Meravo sa usadila na diván a rozprestrela si záhyby smaragdovozelených šiat na mramorovej dlážke. „Nech vojde!“

Symeon, syn lorda ametystových jaskýň, veliteľ jej domácej stráže, vchádzal s hlbokým úklonom, napokon ako vždy. Každé ráno vstal iba preto, aby jej mohol slúžiť, aby bol jej pravou rukou a ochrancom. Bol jediným šľachticom, ktorému bezvýhradne dôverovala, jediným človekom, pri ktorom sa dokázala uvoľniť, poľaviť aspoň na okamih v ostražitosti. Pred mesiacmi jej zachránil život, prinajmenšom ju ušetril doživotného zmrzačenia a azda i straty moci.

Hoci... Nikdy sa skutočne nezamýšľala nad tým, čo by sa muselo stať, aby o svoju moc prišla, aby sa z nej stal obyčajný človek – príliš slabý a príliš smrteľný.

Zastal desať krokov pred ňou, kľakol si na pravé koleno a sklonil hlavu. Nedokázala si ani predstaviť dôsledky, ak by si jej teta, lady Tanea, vybrala ako hlavného vykonávateľa sprisahania proti kráľovi niekoho menej... či niekoho viac... Nikdy tú vetu nedokončila. Neraz premýšľala nad skutočným dôvodom Symeonovej oddanosti, poslušnosti, nad tým, prečo zradil ostatných, aby zachránil ju...

Premerala si ho sivými očami. Počas niekoľkých mesiacov jeho chudá a vysoká postava zmocnela. Iste, nikto už netrpel hladom, ale keď nemal na sebe krúžkovú zbroj ani plátové brnenie, pod tunikou sa mu napínali pevné svaly. Plavé, takmer popolavé vlasy mu podrástli. Viazal si ich stužkou do vrkoča, inokedy sa mu vlnili okolo mocného krku. „Vstaňte!“

Vystrel sa, no nepozrel na ňu. „Veličenstvo, dieťa prišlo na svet.“

Na okamih ju čerstvou novinkou pripravil o reč. Keď sa spamätala, siahla si na holé uši a krčovito sa spýtala: „Je to...?“

„Chlapec.“

Srdce jej zastalo. „A sestra?“

Zaváhal, kým odvetil. „Fyzicky je v poriadku.“

Dopriala si hlboký nádych. Andromede možno bola v poriadku telesne, no jej duša bola mŕtva. Lyasante verila, že po pôrode sa to zmení, že sestra pookreje, no zjavne jej ani dieťa neprinavrátilo túžbu žiť. Ale nemohla sa tým zaoberať. Nie, keď sa jej trón práve otriasol v základoch. Chlapec... Čo ak niekto spochybní jej nárok na korunu, čo ak budú chcieť vidieť na tróne Andromedinho syna, pretože sa narodil so správnym orgánom medzi nohami?

Vykonalala množstvo príšerných vecí, aby mohla vládnuť, a ak ju ohrozí červené a vrieskajúce nemluvňa...

„Nech Idas vyberie vhodné meno,“ prikázala úsečne, sotva zakryjúc nevôľu.

„Vaša sestra to už urobila.“

Fľochla na kapitána, no on hľadel poza ňu. „Aké meno Andromede vybrala?“

„Androklos,“ zdráhavo odvetil.

Atlas jej tmavozelených šiat zašušťal ako listy vo vetre, keď prudko vstala z divánu. „Odvážila sa pomenovať ho podľa prvého kráľa? Ak tým zamýšľa vyslať mne i ľudu nejaký signál...“

Symeon sa nadýchol. Robil to vždy, keď mal v úmysle odporovať jej. „Androklos bol prvým kráľom Ansalye, vybojoval jej nezávislosť. Ansalya pred tromi rokmi takmer zanikla, no to dieťa ju zachránilo, vzkriesilo v nej nový život. Zaslúži si byť druhým nositeľom toho mena.“

„To dieťa neurobilo celkom nič, ešte včera bolo uväznené v matkinom bruchu!“ precedila štiplavo a vykročila

k oknu. Letný vánok rozvieval priesvitné závesy okolo postele. Jej zlaté črievice ticho klopotali na dlážke. Pod oknom komnaty v Severnej veži sa rozprestieralo rozľahlé a ľudoprázdne nádvorie, od posledného turnaja nevyužitú. Symeon sa neodvážil po jej príkrych slovách ani nahlas nadýchnuť, až kým neprehovorila sama: „Pričasto mi protirečíte, kapitán.“

„Domnieval som sa, že i to patrí k mojim úlohám. No ak si neželáte, aby som nahlas vyslovoval, čo si myslím, prestanem.“

Chvíľu stáli bez slov, potom sa Lyasante chladne spýtala: „Čo naši väzni?“

Začula, ako za jej chrbtom nehlasne vzdychol. „Lady Tanea opäť žiada, aby s ňou bolo zaobchádzané v súlade s jej postavením.“

„Jej želania sú mi celkom ukradnuté,“ odvrkla. „Ak sa nepodrobí, bude s ňou zaobchádzané rovnako ako s ostatnými.“

Symeon nereagoval.

„Vaše mlčanie, kapitán, znamená, že teta stále odmieta uznať moju vládu a pokľaknúť predom mnou. Uhádla som?“

Opäť tichý vzdych, krátka odmlka a váhavá odpoveď: „Vyhlásila, že nikdy nepokľakne pred žiadnou zo svojich neterí, radšej zhnije v cele.“

Beštia s božskou mocou, tak ju teta nazvala. Nuž, bude teda beštiou. „Nech dostáva menej jedla ako ostatní!“

„Veličenstvo!“ zvolal zhrozene.

„Tentoraz si svoj názor nechajte pre seba,“ skočila mu jedovato do reči, „a splňte môj rozkaz.“

Poslúchol ju – mlčal. Obrátila sa k nemu.

Po sprisahání proti jej otcovi, ktoré spolu so Salomé kruto potlačili, väčšina lordov pokľakla pred novou kráľovnou Ansalye, no Lyasante sa už nespoliehala na ich

prísahu a vernosť, čo nestála ani za deravý groš. Aby dosiahla, že sa opäť raz nevzbúria, musel každý lord krajiny poslať na dvor rukojemníka – vlastného syna. Ak mu už žiadny syn nezostal alebo ho nedokázal splodiť, musel poslať aspoň dcéru. Teraz bol Ansalyjský palác plný ich otravnej prítomnosti. Druhorodeného syna lorda koralo- vých útesov ustanovila za pohárnika. Staral sa o to, aby dôležití členovia dvora mali vždy naplnené čaše, a jeho zodpovednosťou bolo aj zabezpečiť zásobovanie hodovných stolov vínom až z pivníc. Synovi lorda, ktorému na štíte žiaril tmavozelený smaragd, sa zase dostalo cti, že smel byť stajníkom – sedlal kobyly členov kráľovskej rodiny. Lord ónyxových baní mal iba jedného syna – ešte dieťa, ktoré sotva dosiahlo vhodný vek, aby smelo ísť na dvor. Kráľovná ho ustanovila svojim dverníkom. Poslednému preživšiemu synovi lorda rubínových baní preukázala česť, keď mu pridelila titul stolníka. Synovia lorda pyritových a tyrkysových baní sa stali panošmi. Sám Symeon sa staral o ich príkladný vojenský výcvik.

Mužským rukojemníkom pridelila čestné hodnosti vo svojom paláci, hoci v skutočnosti neoplývali šikovnosťou ani skúsenosťami, aby zastávali taký dôležitý post. No predovšetkým boli potomkovia svojich zradných otcov. Nedovolila, aby sa priblížili k jej čaši a tanieru, kam by mohli nenápadne prisypané jed, ani aby osedlali jej kobylu zámerne poškodeným sedlom.

Najstaršia dcéra lorda diamantových baní Daela a najmladšia sestra pána zo Slnecnej ruže Ambra boli jednoducho dvornými dámami, mali jej robiť spoločnosť pri vyslovene ženských činnostiach. Ale keďže Lysante nepatrila k ženám, ktoré by tkali, vyšívali či ocenili hru na hudobný nástroj, spev a tanec, stali sa dcéry lordov iba nevítanými a nešikovnými príveskami, ktoré všade zavádzali a hlú-

po trkotali. Strpela to iba s pevným presvedčením, že ak by sa niektorý lord opäť pokúsil akýmkoľvek spôsobom zraďiť korunu, bez mihnutia oka by jeho potomka zniesla zo sveta. Lord ametystových jaskýň mal výnimku, keďže práve jeho syn zachránil dve kráľovské dcéry, no navzdory tomu sa obaja jeho potomkovia zdržiavali na dvore. Symeon ako veliteľ kráľovských stráží a jeho sestra Selena ako... ako žena, ktorá sa takmer stala kráľovnou a teraz nikto netušil, čo s ňou...

A potom tu boli dvaja hrdí – alebo hlúpi – páni, ktorí stále odmietali pokľaknúť a podrobiť sa. Už s nimi strácala trepezlivosť. Zavše ich túžila nechať nahých obesiť rovno na nádviariach paláca ako potkanov... No Idas jej zakaždým pripomenul, že nie je múdre začať vládu ďalším krviprelieváním a smrťou. Jedným z nich bol lord opálových baní, manžel jej tety Taney, hnijúci so svojou ženou a synom Kastorom, ktorému Lyasante zmrzčila ruku, v temných kobkách pod sieňami Ansalyjského paláca.

„A čo lord zafírových baní?“ spýtala sa v nádeji na lepšie správy.

„I on naďalej odmieta pokľaknúť pred ženou,“ odvetil Symeon.

Lord zafírových baní mal manželku, tri dcéry a troch synov, ktorí sa zatiaľ smeli zdržiavať na vlastnom hrade, avšak pod dohľadom kráľovniných stráží. Možno k nim bola priveľmi zhovievavá... „Takže o to ide? Že som žena? Ak by som sa vydala za hocakého muža, bol by ochotný pokľaknúť pred ním?“

Na okamih sa im stretli oči. On ako prvý odvrátil zrak. Kedysi jej pozeral do očí často, viac, než jej bolo príjemné. Pred mesiacmi jej prisahal, že jeho srdce, život a meč jej patria navždy. Bola presvedčená, že ju slepo miluje, hoci city sa jej z duše bridili. No po poslednom turnaji sa čosi

zmenilo. On sa zmenil. Prestal svoje srdce nosiť na dlani, prestal na ňu hľadiť s túžbou a obdivom. Takmer na ňu nepozrel. V jeho pohľade a skutkoch už nebola vášeň, iba chladná úcta, podriadenosť. Ak aj niekedy niečo cítil, bolo to preč.

„Nemyslím si, že moja kráľovná takúto možnosť čo i len zvažuje,“ zamumlal.

Takmer sa usmiala. Poznal ju pridobre. „Iba chcem vedieť, aké mám možnosti.“

„Potom vám musím povedať ešte niečo...“ neochotne spustil. „Zvyšní deväti lordi sa začali domáhať, aby vaše veličenstvo obnovilo zasadnutia Rady, na ktoré váš otec pravidelne prizýval ich zástupcov.“

Lyasante ohrnula peru. „Otec zvolával zasadnutia, dokonca na ne prizýval lordov, nechal ich žiť v mylnej predstave, že ich hlas niečo zmôže, ale napokon vždy aj tak urobil po svojom. Načo opakovať tú frašku?“

Symeonov hlas znel naďalej trpezlivo, keď odvetil: „Bol by to prejav vašej dobrej vôle, dôkaz, že kráľovnej záleží na svojich podriadených.“

A ak nezáleží? dralo sa jej na jazyk, no včas tie slová zadržala. Nemohla ich pred ním vysloviť. Nezáležalo jej na tom, čo k nej Symeon cíti, ale nechcela ho stratiť úplne, nemohla prísť o jeho vernosť. On jediný stál počas prisahania na jej strane. Vyrozprával jej podrobnosti, prezradil, čo sa odohralo od prvého stretnutia až po poslednú bitku. „Nemám najmenšiu chuť napodobňovať chyby svojho otca.“

„Potom sa môže stať, že tí, čo už raz pred vami pokľakli, sa opäť vzbúria.“

„V tom prípade nezaváham potrestať ich potomkov tým najhorším spôsobom!“

Opäť sa im stretli oči. V jeho pohľade si prečítala otáz-

ky, ktoré ju mesiace prenasledovali v snoch a ktoré sa neodvážil vysloviť nahlas. Komu potom budeš vládnuť? Komu? Komu?

Siahla si na holé uši a z pier jej ušiel tichý povzdych. Starý zvyk... Potrebuje nové náušnice. Potrebuje diamanty! „Vy sa trestu nebojíte, kapitán?“

„Bojím sa len o svoju sestru, ale to moja kráľovná už vie.“

Áno, túto slabosť pred ňou veľmi neopatrne odhalil už dávno. Hoci Selena nebola rukojemníčkou, jej prítomnosť v kráľovskom paláci prinášala nepopierateľné výhody. Lyasante si bola istá, že Symeon urobí kvôli sestre všetko, čo mu prikáže, bez mihnutia oka. „Ona je dôvod, pre ktorý ste zostali verný svojej kráľovnej?“

Zrazu dýchal plytko a rýchlo, nakrátko privrel viečka, no odpovede sa nedočkala.

„Ako si mám byť istá vernosťou ostatných, ak si nemôžem byť istá ani tou vašou?“

„Budem svojej kráľovnej slúžiť do posledného výdychu,“ odvetil ticho, no nezdvihol k nej zrak. Ak by to urobil, uverila by mu bez zaváhania. Ale teraz...

„Odozdajte Idasovi moje príkazy. O týždeň zasadne Rada. Nech na ňu prizve jedného z lordov, je mi jedno ktorého. Šľachtici sa dočkajú frašky, po ktorej tak túžia.“

Hlboko sa pred ňou sklónil, ich rozhovor sa skončil.

Keď Lyasante v komnate osamela, oprela sa o múr vedľa okna, nasávajúc chlad severnej strany palácového opevnenia.

Do krajiny sa vrátili ročné obdobia – jar, leto, jeseň a zima – a kolobeh času s nimi spojený. Leto bolo v plnom rozpuku, čakali na nich prvé žatvy a zber úrody. Stromy sa ohýbali pod ťarchou ovocia. Rozkvitli kvety a vrátili sa včely. Z lesov zmizla temnota, boli plné vysokej a divej zveri, vtákov a vlkov. Ladovce sa rozpustili, rieky opäť

zavodnili a naplnili rybami. More búrok a stonov prestalo ničiť lode, ktoré chceli vplávať do prístavu. Konečne mohli priviezť nové kone, ovce, dobytok. Konečne dokázali nakŕmiť hladujúcich.

Všetko, čo so sestrami tak neopatrne stvorili, zlomením kliatby zmizlo, no zároveň urobilo krajinu zraniteľnejšou než kedykoľvek predtým. Kým Ansalya čelila prekliatku, boli jej hranice chránené z každej strany – či už to bol Temný les na východe, ľadové končiare na severe, priepasť so žeravou lávou na západe, alebo More búrok a stonov na juhu. Krajina bola zvonku nenapadnuteľná, lenže teraz... So svojím nerastným bohatstvom a znovuzrodeným životom priam pozývala silnejších dobyvateľov, aby si prišli vziať, po čom prahli.

Lyasante môže postaviť flotilu lodí, nechať vyrobiť stovky lukov a šíпов a ukúť tisíc mečov a dýk, zhlobiť drevené štíty aj zhotoviť oceľové chrániče, no načo to bude dobré, ak sa nenájde nik, kto by bojoval za svoju kráľovnú a krajinu?

DAELA

Kráľovná mala zlú náladu. Nič nezvyčajné, vždy bola mrzutá a odmeraná, no dnes tlel jej hnev čímsi mrazivo desivým. Študovala obchodné správy o komoditách, ktoré lode tento mesiac dovezli do prístavu, no Daele neušlo, že je myšlienkami celkom inde. Po chodbách paláca sa už šepkalo, že princezná Andromede v noci porodila syna, a keď z komnát kráľovnej vyšiel veliteľ jej stráží, zachmúrený a nespokojný, bolo nad slnko jasnejšie, že Lyasante neprijala najnovšie správy najlepšie.

Počas niekoľkých mesiacov, čo Daela pobudla na kráľovskom dvore ako rukojemníčka, sa naučila skrývať svoje pocity. Nenávisť ku kráľovnej a obdiv k niekomu, kto si ho zaslúžil. Stačilo pár dní v komnatách jej veličenstva, aby sa bezhlavo a zúfalo zamilovala do kráľovninho ochrancu. Každý deň ju na ňom očarilo čosi iné – raz pohľad jeho zasnených očí, potom nezvyčajný pokoj a rozvaha, s akou prijímal rozkazy a činil rozhodnutia. Inokedy ju zase okúzli sila jeho paží, keď ho z obloka zazrela cvičiť s mečom a štítom, ako i jeho neúnavnosť a vytrvalosť, odvaha a statočnosť. Oplýval výnimočnými danosťami, no z času na čas upadol do trudnomyselnej zádumčivosti a v tej chvíli si neželala iné, iba mu pričarovať na pery úsmev. Bol od nej prinajmenšom o desať rokov starší, ale radšej by prijala jeho než hocikákeho neskúseného a prchkého holobriadka. A hoci každý deň dúfala, že sa im skrížia pohľady, nikdy jej nevenoval dostatočnú pozornosť, aby mohol vycítiť jej náklonnosť. Uklonil sa na pozdrav, no inak bola preňho bezvýznamná ako slaný vzduch.

Ku kráľovnej Daela prechovávala odlišné city – raz nenávisť, inokedy strach. Príbeh o smrti kráľa a povstaní, ktoré kráľovná so svojou sestrou kruto potlačili, poznala Daela so všetkými nechutnými detailmi a zakaždým, keď na ňu kráľovná mrzko zazrela, zježili sa jej od strachu všetky chlpy na tele. Raz dokonca zažila kráľovnin hnev na vlastnej koži, keď do komnat vletela včela a Daela sa tak zľakla, že nechtiac obliala panovníčke šaty vínom.

Kráľovná jej vylepila také zaucho, až jej zadunelo v hlave, silnejšie, než akým ju počastovala vlastná matka, keď sa pred ňou odvážila zhanobiť jej neschopnosť porodiť otcovi syna a dediča, po ktorom toľké roky túžil. „Dokáže to každá slúžka, pobehlica či práčka, prečo nie vy?“ šprihla jej výsmešne do očí. Ani matka sa nezdržala a zanechala